

## Scénář - Vašek Vašák

Hudební ukázka: Píseň Škaredý holky

*Škaredý, škaredý, škaredý, škaredý holky  
Zrcadlu řeknou, holka ty máš ránu  
Leda tak slepci přijdeš vhod  
Rády se trápí, usínají k ránu  
Co by byl život bez trampot*

Tohle byla pecka od našeho pamětníka Vaška Vašáka, významného hudebníka a skladatele druhé poloviny dvacátého století.

Jeho život však nepoznamenala jenom láska k hudbě, ale také velké dějinné události. Jednu z nejhorších vzpomínek má pan Vašák na sovětskou okupaci v roce 1968, když šel z Hlavního nádraží do Karlína.

*„Když jsem byl u Masaryčky a šel jsem doprava jakoby směrem na Poříčí, tak v tom místě jsem potkal nákladčák, kde stáli mladý lidi a měli v ruce zkrvácenou vlajku. A ještě teď mi jde mráz po zádech. To byl nejhorší můj zážitek z celého toho, to zaprvé. A zadruhé já věděl, nebo sem si myslel, že to je nafurt, že už odsud nikdy neodejdou prostě.“*

Komunistický režim zasáhl do osudu mnoha lidí, a to i včetně osobního života pana Vašáka, kterému sebral na určitou dobu jednu nejdůležitějších věcí jeho života - hudbu.

*„Mně vyšla deska u Pantonu kde sem měl takovou fotku, sem nosil dlouhý vlasy (ještě když jsem je měl) a měl jsem shodou okolností plnovous a byl sem tam tak jako zamýšleně opřenej o elektrický piano.“*

Poté si pana Vašáka zavolal šéf Pantonu, aby mu řekl, že má nějaký průšvih. Ale neřekl mu jaký.

*„Tak jsem tam šel za tím redaktorem, ktorej mě měl na starosti a von řekl, že mi to teda řekne, že na ÚV KSČ řekli, že na tý fotce vypadám jako Kristus, a že to je záměr. Já si myslel, že si dělají srandu. Protože ty písničky nebyly náboženský, ty byly o lásce, to zaprvé. Zadruhé, ty fotky ještě dřív, než na tu desku jdou, odsouhlasuje právě to ÚV KSČ, a takže si vlastně protiřečili...“*

Naštěstí v roce 1989 se režim uvolňoval, až nakonec padl. Lidé se konečně mohli svobodně nadechnout, a tak není divu, že na tento rok vzpomíná pan Vašák velmi kladně.

*„Cítil sem se naprosto svobodně. To mělo něco to mělo společnýho s tím rokem 68, kdy sem se - ale to mi bylo 18 - cítil sem se taky svobodně, ale věděl sem, že tam ještě něco je špatně prostě. Že ty komunisti tam furt jsou a neodejdou. Ale ta soudržnost toho obyvatelstva byla už tenkrát byla tak odzbrojující a tak všeobjímající, že na to taky člověk nemůže zapomenout. Kdyžto v tom roce 89 tam bylo po pár dnech jasný, že už to prostě neuhrajou ty komunisti.“*